

dubbel vier

Jaargang 25 nr 2 juli 2024

Dubbel Vier is een uitgave van de [Nederlandse UNIFIL Vereniging](#)

UNIFIL dag 2024
Zeewolde
Foto's en interviews

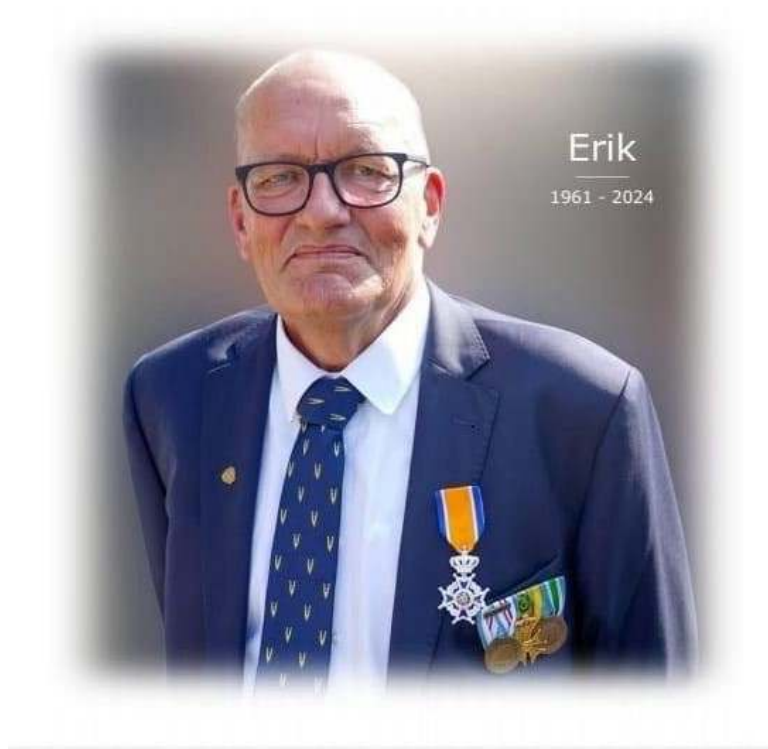
Met 4 Nekafs van
Beiroet naar
Roermond - Deel 2

Nieuws van het
44 Painfbat
Commandant Erik
Derks

Oefening
Blauw Koord
Fotoreportage

UNIFIL geschilderd
Interview
Kees Eijkelenboom

Erik Jan Kuiper
Ridder in de Orde van Oranje-Nassau
Erelid Nederlandse UNIFIL Vereniging
29 januari 1961 – 25 juni 2024

'Het had van mij nog niet gehoeven'
Erik

Erik Kuiper overleden

Eind april 2023 ontving het net aangetreden bestuur een onheilspellend telefoontje van Erik Kuiper. Hij moest om gezondheidsredenen zijn hoofdredacteurschap van DubbelVier neerleggen en zich concentreren op zijn therapie. Zijn herstel was bij aanvang van de therapie hoopvol. We zagen hem nog regelmatig op bijeenkomsten van de vereniging. Ik sprak Erik de laatste keer tijdens het défile in Wageningen. Zijn stemming was somber en zicht op herstel was er niet meer. In bijzijn van zijn geliefden is ons erelid Erik Kuiper op woensdagmiddag 25 juni 2024 op 63-jarige leeftijd overleden.

De vereniging is hem veel dank verschuldigd. Als hoofdredacteur van dit blad heeft hij de lay-out en uitvoering verder geperfectioneerd waarop wij in de toekomst op kunnen voortbouwen. Erik was een betrokken en bevlogen veteraan. Op 26 mei 2023, net na het bekend worden van zijn ziekte, stond hij als inleidend spreker, op het Malieveld tijdens de viering van 75-jaar VN-Vredeshandhaving. Met veteraan Fred Janssen heeft Erik Kuiper aan de wieg gestaan van de witte anjer dat nu door iedereen op de Nederlandse Veteranendag wordt gedragen. Een unieke veteraan is niet meer onder ons.

Namens de leden en bestuur van onze vereniging wens ik zijn geliefden, naasten, vrienden en bekenden veel sterkte met het verwerken van het verlies.

Soldaat Jan Hoiting postuum geëerd

Op 5 oktober 1983 overleed soldaat Jan Hoiting in Scribbin in Libanon. Ter nagedachtenis heeft op vrijdag 28 juni in het stadhuis van Groningen de symbolische onthulling van het naambord plaatsgevonden van het viaduct Westerbroek bij Groningen. De bijeenkomst was sober en indrukwekkend omdat naast de familie van Jan ook een aantal maten aanwezig waren die destijds met Jan in Libanon hebben gediend. Jan Hoiting is de derde, tijdens de missie, overleden UNIFIL-militair naar wie een viaduct is vernoemd. Soldaat Kees van Rijn en sergeant Philip de Koning gingen hem voor.

Blauw Koord, 4 en 5 mei, de 5-jaarlijkse Reünie en Veteranendag

Op 4 april deden 20 Unifillers mee met Blauw Koord, een oefening waarbij het dragen van oud-groen echt nuttig blijkt. In dit nummer prachtige foto's die Defensie daar schoot.

Wederom was onze vereniging goed vertegenwoordigd tijdens de Dodenherdenking op Ereveld Loenen en de Johannes Post kazerne in Havelte. Een klein detachement UNIFIL-militairen heeft het vrijheidsdefilé van Wageningen opgeluisterd.

De maand juni stond in het teken van 2 grote evenementen. De 5-jaarlijkse Reünie in Zeewolde en Veteranendag in Den Haag. Het aantal deelnemers aan beide evenementen heeft de verwachting van de organisatoren veruit overtroffen. Namens het bestuur wil ik iedereen die als organisator, vrijwilliger, sponsor of supporter bij het evenement is betrokken hartelijk danken voor al het werk dat is verzet. We kunnen met ons allen terugzien op 2 geslaagde bijeenkomsten. Beelden zeggen meer dan woorden. Geniet na van de foto's in dit blad en op de website van de vereniging.

De zomer staat voor de deur, althans als het eens stopt met regenen. Ik wens jullie allen een plezierige en zonnige zomervakantie. Graag zien we elkaar weer in het najaar.

Met blauwe groet,
Ronald Bergkamp, voorzitter

Voorwoord

Foto boven gemaakt door Koen Boschert (Arkin Cliëntenraad Amsterdam)

Foto cover:

UNIFIL veteraan Peter de Vries tijdens de reünie op 15 juni in Zeewolde

Fotograaf Wilbert Bijzitter

Directeur Operationele Gereedheid generaal-majoor Ernst Dobbenberg tegen ruim 1200 reünisten tijdens UNIFIL dag in Zeewolde: 'Wees trots, jullie hebben verschil gemaakt'

Natuurlijk zijn ze trots. Op de bijdrage die ze als VN-troepenmacht hebben geleverd aan het bewaren van de vrede voor de burgers. Maar de impact die het heeft gehad op duizenden Nederlandse militairen die tussen 1979 en 1985 in Libanon hebben gediend in het kader van UNIFIL valt niet te onderschatten. Zaterdag 15 juni werd in Zeewolde een groots opgezette reünie gehouden. Het was een gezellige bijeenkomst, maar ook een dag van 'mixed feelings' voor velen.

Op 15 juni kwamen ruim 1200 Unifillers bij elkaar op de 5-jaarlijkse reünie. In de hoop om eens een andere blik te krijgen, vroeg de redactie van Dubbel Vier een buitenstaander om op zoek te gaan naar verhalen. Journaliste Marianne Weegenaar en fotograaf Wilbert Bijzitter liepen over het terrein en slaagden ruim in dit verzoek.

"We volgen de berichtgeving die er nu is over het conflict in de Gazastrook allemaal ongetwijfeld met bovengemiddelde aandacht", zegt generaal-majoor Dobbenberg, die de reünie officieel opent. "45 jaar nadat de eersten van jullie naar Libanon zijn vertrokken is het conflict daar nog springlevend. Dat raakt mij diep."

"Als jonge jongens, velen van rond de 18 jaar, kwamen jullie als dienstplichtigen in extreme situaties terecht, in een brandhaard in het Midden-Oosten die voor de meesten een 'witte vlek' was. Geen idee van de situatie en omstandigheden waarin je terecht kwam. Bij de werving deed men het voorkomen alsof het allemaal wel zou meevallen... Maar de praktijk

was anders. Jullie belandden in een burgeroorlog, kwamen in veel gevallen zwaar onder vuur te liggen en er zijn zelfs negen doden te betreuren."

'Anderen snappen de impact niet'

Wat de militairen wachtte toen ze weer voet op Nederlandse bodem zetten, was een koele ontvangst, in tegenstelling tot hoe dat nu gebeurt bij terugkomst. "Er was weinig erkenning, geen indrukwekkende ontvangst, geen recuperatieweek zoals

dat nu bestaat. Geen geleidelijke overgang om tijd door te brengen op een plek zoals Kreta tussen het uitzendgebied en Nederland, om samen de ervaringen van de missie te verwerken', constateert Dubbeldam. 'Mensen hebben veel gegeven voor een missie die veel mensen alweer zijn vergeten... Het steekt als anderen niet snappen wat voor impact deze periode op je leven heeft gehad. Waardering, erkenning en begrip: daar heeft het helaas aan geschort in die tijd.'

"Maar jullie mogen met recht trots zijn', vervolgt hij, 'want UNIFIL was de 'moeder van de vredesmissies' die daarop volgden. Veel bewoners uit de bewuste regio zeggen dat ze de periode dat jullie er waren als 'rustig' hebben ervaren."

Dobbenberg benoemt ook de positieve aspecten van deelnemen aan een missie als deze: "Dan heb ik het over hoe het je als persoon verrijkt, de levenslessen die je leert en de vrienden voor het leven die je maakt. Een onverbrekelijke 'band of brothers'".

'We hebben bijzondere dingen meegemaakt met elkaar'

En daarom is deze reünie er ook een van op het ophalen van herinneringen, bijpraten en gezelligheid. Zo troffen verschillende leden van Post 7-17 elkaar.

"De eerste 25 jaar hebben we met onze groep helemaal geen contact gehad", vertelt Rob van der Kruk (64) – soldaat, 1980, 7-17. "Het was wel de bedoeling om contact te houden, maar

toen we terugkwamen op Schiphol riepen we 'we zien elkaar!' en vervolgens ging ieder zijn eigen weg om zijn eigen leven te leven. Er was toen ook nog geen social media, je kon niet makkelijk via de app contact met elkaar houden. Dit is de eerste grote reünie die ik meemaak."

Na 25 jaar kwam de groep van ongeveer vijftien man toch een keer bij elkaar, en daarna volgde nog een reünie. Daarna bleef het weer stil, tot deze dag in Zeewolde. 'Als we elkaar zien, realiseren we ons altijd wel dat we bijzondere dingen hebben meegemaakt met elkaar. Die klik die we hebben, die voel je. Ik zie mijn tijd in Libanon ook echt wel als een periode die mijn leven verrijkt heeft.'

'Wat vind je gevaarlijk?'

"Of het gevaarlijk was? Tja, wat vind je gevaarlijk", vraagt GP de Vries (67) – luitenant, 1980, 7-17. Hij ging destijds als KVV'er naar Libanon. "Met je auto de snelweg op gaan is ook gevaarlijk... Maar aan de andere kant: het ene moment drink je thee met de bevolking, het andere moment hoor je kogels inslaan in bananenstruiken vlakbij. Niet op ons gericht, maar je loopt wél door. Als je op je eerste dag al patrouille loopt om het gebied te leren kennen en er wordt over je heen geschoten, doet dat wel wat met je."

vlnr Lt. GP de Vries, sld Rob van der Kruk en sld John Verhoeven die in 1980 op Post 7-17 (C-Cie) bij Al Mansuri zaten. 'De eerste 25 jaar hebben we helemaal geen contact gehad.'

‘Je had geen idee wat je te wachten stond’

John Verhoeven (62) – soldaat, 1980, 7-17 - worstelt anno 2024 nog met wat hij heeft meegemaakt tijdens zijn missie. “Ik was de jongste van allemaal. Kwam met 17 jaar in dienst, en werd daar weggeplukt om naar Libanon te gaan. Ik had nog nooit in een vliegtuig gezeten. Je komt in een heel andere wereld terecht en ik had geen idee wat me te wachten stond. Ik heb daar veel meegemaakt, waar ik pas veel later last van heb gekregen.”

John heeft PTSS en krijgt daar nu hulp voor, kan nu ook beter over die tijd praten, maar hij vond deze reünie wel spannend. “Maar ik had er ook veel zin in. Het was een dubbel gevoel. Gelukkig kwam ik direct mijn maatje Rob van toen tegen, en was het ijs gebroken. Het vermijden van bijeenkomsten als deze helpt mij niet, dus dat is ook een reden dat ik hier bewust naar toe ben gegaan.”

Bijna 40 jaar beroepsmilitair

“Ik denk nog heel vaak terug aan de periode in Libanon”, zegt Jos van den Nouland (63), destijds als dienstplichtig korporaal gelegerd in Haris. Van maart tot oktober 1980 was hij chauffeur bij het transportpeloton.

Na Libanon werd hij beroepsmilitair en in 1986 kwam hij als officier van de KMA af. “Ik ben drie keer op uitzending geweest: in 1980 naar Libanon en in 1994 en 2000 naar Bosnië. Als

Kpl Jos van den Nouland, 1980 Haris: ‘... de rust bewaren en een mooie bijdrage leveren aan de situatie van de lokale bevolking. Daar kun je best wel trots op zijn...’

chauffeur kwam ik overal in Libanon, ik ben ook nog gedetacheerd geweest in de Gazastrook. De plekken waar nu van alles gebeurt, daar ben ik ook geweest.”

“Wat wij in Libanon gedaan hebben is zeker nuttig geweest”, vindt hij. ‘Onder moeilijke omstandigheden je weg vinden, de rust bewaren en een mooie bijdrage leveren aan de situatie van de lokale bevolking. Daar kun je best wel trots op zijn. En dat ben ik ook.’

In 1979 maakte hij als dienstplichtige kennis met Defensie en in 2018 zwaaide hij af. Dat houdt in dat hij bijna 40 jaar beroepsmilitair is geweest. “Ik vind het belangrijk dat militairen aantoonbaar zichtbaar zijn in de samenleving en present bij allerlei evenementen. Juist in deze tijd van antisemitisme en maatschappij ontwrichtende ontwikkelingen is het is het belangrijk dat er militairen zijn.” Dat is onder andere de reden dat hij nauw betrokken was bij de oprichting van de Stichting Veteranen Steenwijkerland, in zijn eigen woonplaats Steenwijk.

Hoe hij terugkijkt op zijn militaire loopbaan en zijn missie naar Libanon: “Op een dag als vandaag hoor je ook heel veel stoere

verhalen. Maar feit blijft dat we echt wel heftige dingen hebben meegemaakt. Beschietingen van dichtbij, schuilen in bunkers, de onmacht die je voelt. Leidinggeven als 19-jarige, vanwege je rang, maar wat een enorme verantwoordelijkheid is. Een collega is daar gestorven aan hepatitis, ik heb aan zijn sterfbed gezeten in het ziekenhuis in Haifa. Als nog geen 20-jarige... Ik denk nog heel vaak terug aan die tijd. Het heeft me ook wel weer geholpen in de rest van mijn leven. Zaken als kameraadschap, elkaar helpen, situaties kunnen inschatten. En wat mij geholpen heeft in het verwerken van moeilijke situaties is dat ik beroepsmilitair werd, in dienst ben gebleven."

Ook voor hem geldt dat hij, toen hij terugkwam in Nederland, eigenlijk bij niemand zijn verhaal kwijt kon. "Je kon met niemand je ervaringen delen, daar was toen geen aandacht voor. Het is ook moeilijk om erover te praten met mensen die niet iets vergelijkbaars hebben meegemaakt. Mijn vrouw en ik zijn als sinds 1983 bij elkaar, maar zij hoorde mij wel eens dingen zeggen tegen anderen waarvan ze naderhand zei: 'Dat heb jij mij nog nooit verteld...'"

'Ik zag vooral het avontuur'

Ernst Zijderveld (64) – soldaat, van mei-november 1981, herstelgroep en onderhoud in Haris: "Meteen de eerste dag dat ik opkwam als dienstplichtige heb ik mijn handtekening gezet voor de missie naar Libanon. Ik had geen zin om naar Duitsland te gaan. Mijn vader was ook op uitzending geweest en dat leek mij ook wel wat. Ik dacht niet na over mogelijke gevaren, maar zag vooral het avontuur. Ik kreeg een technische opleiding als aggregaat-monteur bij de genie. Elke post had een aggregaat,

want het elektriciteitsnet was onbetrouwbaar, dus ik kwam bij elke post. Ja, je hoort wel dat er geschoten wordt, maar je went eraan. En toch gaat er geen dag voorbij dat je niet aan die tijd denkt."

In 2020 is hij nog een keer terug geweest in Libanon met een groep. Het was een mooie ervaring: "We hebben gekeken wat er nog over was van de posten, hebben thee gedronken met verschillende mensen daar. Een jongetje uit die tijd, dat toen een paar woorden Nederlands had geleerd, woont er nog steeds en is nu eigenaar van een tankstation. En hij spreekt nog steeds een beetje Nederlands! Het viel hem nu pas op hoe mooi Libanon is. 'De schoonheid van het land hebben we destijds niet gezien...'"

Hij is tijdens de reünie aanwezig met zijn eigen legervoertuig: een Nekaf Jeep, waarmee hij regelmatig op veteranendagen, maar ook op zomerfeesten en andersoortige evenementen te vinden is. "We gaan vaak met een vaste groep op pad. Allemaal oud-collega's die het ook mooi vinden om met auto's bezig zijn. Bezoekers vinden het altijd interessant.' Zijn auto is overigens nooit in Libanon geweest. 'Er zijn uiteindelijk maar drie voertuigen uit Libanon teruggekomen."

Sld Ernst Zijderveld -1981, Haris: 'Ja, je hoort wel dat er geschoten wordt, maar je went eraan. En toch gaat er geen dag voorbij dat je niet aan die tijd denkt.'

Bijzondere rouwauto

Ook Henk Schoenmakers (66) - KVV korporaal juni 1980-januari 1981 in Haris – is aanwezig met een bijzonder voertuig. “Ik wilde graag een voertuig hebben uit die periode, hoewel deze auto nooit in Libanon heeft gereden. Ik heb hem nu een jaar of vijftien en heb hem helemaal gerestaureerd. En hij is natuurlijk wit, zoals al onze voertuigen waren in Libanon.”

Binnen UNIFIL is er een eigen draagteam dat regelmatig op verzoek bij uitvaarten assisteert. “Dat wordt vaak gedaan in een traditionele rouwauto, maar veel veteranen willen graag in een legervoertuig naar hun laatste rustplaats worden gereden”, merkte Henk. Hij ging knutselen met twee aanhangers, verlengde eigenhandig het frame en het resultaat is een rouwauto in legerstijl, uniek in de wereld. “Hij is overigens niet alleen bedoeld voor UNIFIL-veteranen.”

Henk treft deze dag veel bekenden, onder wie Tonny Kaagman, weduwe van Unifil veteraan Bart Jansen, die twee jaar geleden op 56-jarige leeftijd overleed. “Hij was in therapie voor PTSS”, vertelt ze. “Pas de laatste jaren kreeg hij enorm veel last van die tijd. Er is toen veel weinig nazorg geweest.” Als ze op de foto gaat, gaat haar tas open en komt Barts blauwe baret eruit: “Zijn baret gaat altijd mee”.

“Ik heb in Libanon natuurlijk ook dingen gezien”, zegt Henk. “Maar ik wilde niets mee naar huis nemen. Ik heb altijd aantekeningen gemaakt, alles opgeschreven wat ik meemaakte. Ik heb drie bananendozen vol. Dat heeft mij erg geholpen.”

Kpl Henk Schoenmakers, juni 1980-januari 1981, Haris en Tonny Kaagman, weduwe van Unifil veteraan Bart Jansen, die twee jaar geleden overleed: 'Barts baret gaat altijd met me mee.' (ligt op de motorkap van de Nekaf)

Tekst: Marianne Weegenaar

Foto's: Wilbert Bijzitter (p4 t/m p8)

15 juni in beeld

Op 15 juni liep ook Deen Guldemond, fotograaf van Omroep Zeewolde, rond. Zijn prachtige foto's laten zien hoe veteranen op hun eigen manier elkaar ontmoeten.

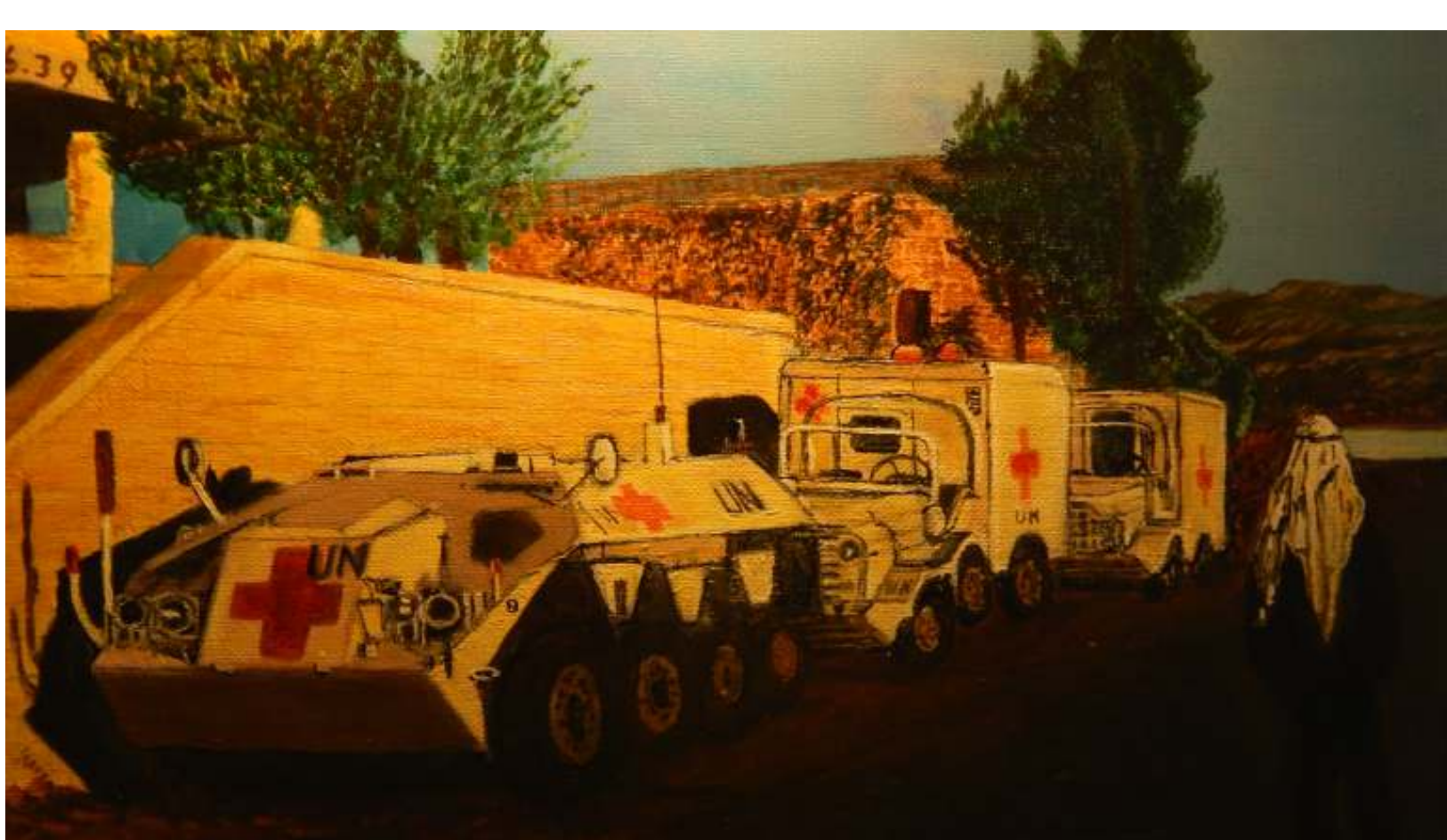
Foto's pagina 9, 10 en 11 Deen Guldemond

De warmte van Libanon

Interview met Kees Eijkelenboom, Sergeant Majoor Geneeskundig Peloton in Haris in 1982/1983

“Je bent welkom, ik woon in Siberië.” Maar zo’n barre tocht was het niet om bij Kees Eijkelenboom te komen, Libanon-veteraan uit 1983, 75 jaar oud en sinds 12 jaar fervent schilder. Met zijn schilderij van Libanon, legde hij het contact met de redactie van Dubbel Vier. Nieuwsgierig naar zijn werk en verhaal bood ik aan om langs te komen, waarop ik bovenstaand antwoord kreeg.

Via de mail hadden we nog een paar keer contact en met een typische boerenlunch verleidde hij mij tot de tocht naar Drenthe. Napoleon had ooit het ludieke idee om daar een paar plaatsen te noemen ter nagedachtenis aan zijn veldtochten naar het Rusland. In de buurt liggen plaatsjes met de namen Nieuw Moscou, De Krim en Siberië dus, waar Kees in een pittoresk boerderijtje woont. Als ik uitstap geniet ik van de omgeving, er lopen schapen rond, kippen en twee enorme honden die nieuwsgierig aan mij snuffelen. Voor ik aan de eettafel kan plaatsnemen moet er eerst een rode kat uit de stoel worden getild. Kees kijkt mij verwachtingsvol aan...

Gelige gloed

Aan de muur bij de eettafel hangt het schilderij waarmee hij me nieuwsgierig maakte. Het is kleiner dan ik verwachtte, pakweg een liggend A3. Realistisch geschilderd, de medische voertuigen file geparkeerd voor zo’n typische stenen trap die je in Libanon veel zag naar een hoger liggende verdieping, een toevallige voorbijganger met een ‘keffiyeh’ (Arabische hoofddoek) op en wat mij meteen bij de eerste blik greep toen hij de foto mailde: die gelige gloed over het beeld...

“Ik wilde vooral de warmte vastleggen. De avondzon die weerkaatst op de witte voertuigen. Die strakblauwe lucht”, antwoordt Kees als ik vraag wat hij wilde uitbeelden met het schilderij. Ik kan alleen maar knikken, want daar is hij uitstekend in geslaagd. Ik denk aan mijn eigen fotoboek, het is niet alleen de tand des tijds die de foto’s die glans geven. Het is de hitte die ze als herinnering meegeven. Kees moppert nog wat over

de moeite die hij had met het schilderen van de wielen. Hoe lastig het was om die goed neer te zetten. Hij is niet de artiest die met een paar bewegingen van een kwast een impressie creëert. Het moet realistisch, ook zijn andere schilderijen die overal in de boerderij hangen, laten het zien. Het zijn optimistische taferelen met vaak een oplichtend effect. Hij speelt daarbij met kleur. Ik wandel door de kamer heen en ontdek in een vitrinekast een andere hobby van Kees: een prachtige collectie flessen Schotse Malt Whisky’s, op het kastje staan wat militaire automodelletjes.

Vertel eens Kees, hoe ben je in het leger terechtgekomen? Je was beroeps en na Libanon heb je nog andere missies gedaan.

“Ik had dienstplicht, kwam in 1970 van de MULO af en werd aangenomen op de KMS (Koninklijke Militaire School) waar ik een algemene opleiding deed. Omdat er in het leger veel be-

hoeft was aan geneeskundig personeel, kreeg ik die opleidingsrichting toegewezen. Ja zomaar, zonder enige achtergrond, beroepskeuzetest of gesprek. Zo belandde ik bij de OCMGD (Opleidingscentrum Militair Geneeskundige Dienst) in de Korporaal van Oudheusdenkazerne in Hilversum.

Het was wel zo dat ik tijdens mijn opleiding op het OCMGD steeds meer geconfronteerd werd met het in mijn ogen ouderwetse autoritaire systeem. Het was de periode dat de jeugd opstond tegen de gevestigde orde. De VVDM was in opkomst en iedereen liet zijn haar groeien. Ten gevolge van mijn weerstand tegen dat ouderwetse autoritaire systeem diende ik bij mijn commandant een rekest in om het leger te verlaten maar de commandant gaf aan dat aanmelding bij de KMS inhield dat ik voor zes jaar getekend had. Ook het gegeven dat ik langer was geworden dan de toegestane keuringseis van twee meter was geen reden om mij te laten aan. Ik had mij al ingeschreven bij de academie voor fysiotherapie in Amsterdam. Helaas dus. Na de opleiding op het OCMGD werd ik geplaatst bij de 11e Brigade Geneeskundige Compagnie en na drie jaar geplaatst bij 41 Geniebataljon in Seedorf. Ondanks mijn verzoek om bij terugkeer in Nederland weer paraat te worden, kreeg ik een plaatsing bij het OCMGD bij de SRO (School Reserve Officieren).

Ik kreeg niet alleen les in EHAF (Eerste Hulp aan het Front), maar leerde ook het organiseren van medische hulp aan het front. Het pakte mij wel en ik voelde mij er uitstekend thuis. Na mijn plaatsing bij de SRO werd ik uitgezonden naar Libanon.”

Je vader was WO2 veteraan, maar jij 'koos niet voor het wapen'

Dat Kees voor het leger koos was niet zo verwonderlijk. Zijn vader was ook beroepsmilitair, vocht zelfs in de meidagen van 1940 tegen de Nazi's, ging na de capitulatie in het verzet en raakte gevangen en pakte zijn militaire carrière na de oorlog weer op. “Ik koos niet voor het wapen’, om Peter van Uhm verkeerd te citeren. Nee, ik zag het niet zitten om in die sterke autoritaire hiërarchie van de infanterie te functioneren. Daarvoor heb ik toch te veel een vrije geest. En ik voelde toch wel de waardering van de mannen binnen het team.”

Ik vraag of hij als lid van de Geneeskundige Troepen niet een status aparte had en opzichte van een infanterist met een geweer in hun hand. Dat voelde hij beslist niet zo. Hoe verbonden hij was met de manschappen in Libanon illustreert hij met de merkwaardige gebeurtenis op Schiphol na afloop van zijn verlofperiode in Nederland. Zijn toenmalige vrouw en de kinderen waren mee om hem daar uit te zwaaien. Maar toen hij de andere Unifillers, zijn maten, in de hal zag die ook op het vliegtuig stapten, liep hij daar impulsief naartoe. Bijna had hij dat gedaan zonder afscheid te nemen van zijn eigen vrouw en kinderen. “Gek hé. Zo sterk was mijn band met ‘de mannen’. Ik heb mij altijd verbonden gevoeld. Ondanks, of misschien juist wel vanwege, mijn plek bij de Geneeskundige Troepen. Nee, ik heb nooit het gevoel gehad dat ik er niet bij hoorde.”

Bij aankomst in Libanon, moest je meteen naar de 'ijzeren driehoek', een voormalig PLO-bolwerk

“Toen ik Libanon aankwam was net de inval van Israël geweest

*Kees, nu op zijn boerderij in Siberië
Op de achtergrond zijn schilderij geïnspireerd op Schotland en een van zijn favoriete whisky's.*

en was er een ijzeren driehoek vanuit UNIFIL gevormd tussen de drie dorpjes Dayr Amis, Dahr Al Bayyad en Mazra'at Al Mushrif in het voormalige PLO-gebied. Daar moest ik meteen de zorg voor de burgerbevolking organiseren. Dat is het verschil met de andere missies: Het contact met de lokale bevolking, dat heb ik geen enkele andere missie op die intense manier gehad. Ik heb 8 maanden in Libanon gezeten, iets langer dan normaal omdat na mijn missie het Dutch Batt werd ingekrompen naar Dutch Coy. Ik heb ook na mijn periode contact gehouden met de tolk die ik daar had. Ben er zelfs nog terug geweest, dankzij een televisieprogramma Memories (KRO) gepresenteerd door Anita Witzier en heb haar in Beiroet weer ontmoet. Zuid-Libanon was toen te gevaarlijk, zodat ze haar naar Beiroet hebben laten komen.”

Je bent ook in Bosnië en Afghanistan geweest. In hoeverre verschilden die missies van elkaar?

Van november 2001 tot en met juni 2002 zat ik Bosnië. Het was een rustige periode, maar daar had je helemaal geen contact met de bevolking. Dat is echt het grote verschil met de missie in Libanon. Overigens was Mart de Kruijff toen onze commandant. In Afghanistan zat ik van mei 2003 tot en met augustus 2003 bij Kaboel. Ik zat 1 jaar voor mijn pensioen en had niet mee hoeven, maar dat kon ik niet over mijn hart krijgen. ‘Mijn peloton gaat op missie zonder mij? Daar komt niets van in’. Dus ik ging mee als commandant van het 570 MOGOS Peloton (Mobiel Geneeskundig Operatiekamer Systeem). Omdat Nederland vertrok uit Afghanistan hebben we aan het eind van de missie het hospitaal ontmanteld. Nederland zou naar Irak gaan en is later weer teruggekeerd in Afghanistan in andere sector: Uruzgan.

NA DEFENSIE KOMT STRATEGO

Stratego onderscheidt zich in de uitzendbranche, door te werken met oud-militairen die veelal na hun FLO als burger bij Defensie terugkeren, danwel een overstap naar het bedrijfsleven willen maken.

Voor die mensen zoekt Andrea Lapère met haar bureau – Stratego – een baan, of het nu gaat om een vast dienstverband full time of in deeltijd, danwel voor een tijdelijke inzet.

Volgens Lapère beschikken ze over een bepaald „Militairen-dna” dat zeer gewild is op de werkvloer.

Bovenal heb je met oud-militairen een hele waardevolle groep in handen. Volgens Lapère beschikken ze over een bepaald „militairen-dna” dat zeer gewild is op de werkvloer. „Ze kunnen snel schakelen tussen strategisch denken en operationeel uitvoeren. De militair kan goed leidinggeven maar ook goed leiding ontvangen. Dat maakt hem een goede leider, maar ook een goede werknemer of collega.” En ze zijn enorm gericht op het team, zegt Lapère. „Want als militair leer je wel dat je team zo sterk is als de zwakste schakel.” En tot slot zijn het doorzetters, zegt Lapère, al helemaal als ze op uitzending zijn geweest. „Winnen is belangrijk. Want een tweede plaats kan je dood betekenen.”

Op de foto staat Arjan. Ook een oud-militair die dankzij Stratego als burger aan het werk is gegaan voor Defensie.

Nieuwsgierig geworden naar wat Stratego voor u zou kunnen betekenen, neem dan gerust een kijkje op de website: www.stratego.work. Op de website treft u een selectie aan van de vele vacatures waarin Stratego kan bemiddelen.

Liever een persoonlijk onderhoud dat kan natuurlijk ook. De medewerkers van Stratego staan u graag te woord en kunnen u verder informeren over de vele mogelijkheden die Stratego te bieden heeft.

Blokweg 3 | 4761 RA Zevenbergen | Tel. 085-1054705
info@stratego.work | www.stratego.work

Kees in Libanon als OPC Geneeskundig Peloton

Vlak voor mijn verlof was die zelfmoordaanslag op een bus met Duitse verlofgangers. Verschrikkelijk. 4 doden en 30 gewonden. Een deel daarvan kwam bij mij in het Mobiele Hospitaal terecht."

Ik kijk op van mijn aantekeningenblok en zie Kees met een in zichzelf gekeerde blik. "Jemig", roep ik uit omdat ik niks beters weet te bedenken. Zijn ogen glanzen en ik zie dat hij de film in gedachten terugkijkt. "Het duurde een tijdje voor ik Loes kon bellen", stamelt hij en herpakt zich. "Andere mannen belden dagelijks naar huis", zo zijn wij niet, ze maakte zich enorme zorgen." We zitten een tijdje stil tegenover elkaar. "Zullen we gaan lunchen? Dan roep ik haar even erbij." Ik zet mijn recorder uit.

Uit de comfortzone – Het licht naar een zonnige toekomst

Na de lunch lopen we nog even zijn 'mancave' in. Zijn blauwe baret heeft een prominente plek en aan de wand hangen twee grote kaarten van het grensgebied tussen Libanon en Israël. Hij wijst de dorpjes aan op de kaart van de ijzeren driehoek, op mijn beurt wijs ik Al Mansuri aan waar ik op Post 7-17 heb gezeten drie jaar voor hij in Libanon zat. Allebei met onze eigen herinneringen kijken we er een tijdje naar.

Onderin de boekenkast die de complete andere muur van zijn kamer beslaat, haalt hij een paar andere schilderijen tevoorschijn. We bekijken er een paar en weer valt mij op dat Kees op een bijzondere manier met het licht speelt.

Ten slotte laat hij mij een schilderij zien van een vrolijk lachende vrouw met een hoed op en twee honden. Het wijkt af van de andere schilderijen die hij laat zien. "Dit is het enige andere schilderij dat ik heb gemaakt, naast die van Libanon, waar ik een bijzondere emotie bij voel." De vrouw is een dorpsgenoot, was ziek geworden en moest worden geopereerd. "Ik ging ruim een jaar wekelijks met haar wandelen om haar conditie voor haar operatie op peil te houden en daarna om te herstellen." Kees is in dit schilderij behoorlijk buiten zijn comfortzone gestapt: "Kijk, de achtergrond is donker, dat symboliseert de zware tijd die ze achter de rug heeft. Nu staat ze in het licht, de zonnige toekomst, met haar twee trouwe wandelmaatjes."

"Door het zonlicht in deze twee schilderijen, komt de emotie nog steeds naar boven bij mij."

"... De achtergrond is donker, dat symboliseert de zware tijd ... Nu staat ze in het licht, de zonnige toekomst..."

Als ik in mijn auto stap, drukt hij het nog even op mijn hart: "Laat je wel die twee schilderijen zien bij het verhaal? Het zijn echt de enige twee die mij raken. Door het laten vallen van het zonlicht komt de emotie die ik erbij voel tot zijn recht."

Interview Ruud Vermaase

Foto's: privé collectie van Kees Eijkelenboom

Schilderijen: Kees Eijkelenboom

Oefening Blauw Koord

Het oud-groen moet wel worden gedragen als je deelneemt aan het door het bataljon georganiseerde oefening Blauw Koord. Je struint tijdens de oefening door bos en over heide met prikkende braamstruiken in je scheenbenen. Dit jaar deden 20 veteranen mee aan de oefening en samen met 132 actief dienende militairen liepen zij op 4 april de 12 posten af van het op de kazerne en in de directe omgeving uitgezette parcours. In deze editie was het een mijlpaal dat veteraan Herman Boon de oefening voor de twintigste keer bijwoonde. UNIFIL-Veteraan en vader Robert Jansen heeft het Blauw Koord mogen omhangen bij zijn zoon die nu als actief militair in het bataljon dient.

De kern van de oefening is gericht op het bijspijkeren van de kennis over de geschiedenis van het bataljon. Het 'bijspijkeren' gold overigens niet alleen voor de deelnemers aan de oefening maar net zo goed voor de aanwezige veteranen. Mij was het niet bekend dat het Blauwe Koord rechtstreeks in verbinding staat met de deelname van het bataljon aan de UN-Vredesmissie in Libanon. Niet alleen wij zelf moeten trots zijn op onze missie, maar het bataljon laat dat ook zeker merken door ons te laten deelnemen aan deze oefening. Een warme band die we moeten blijven koesteren.

Tekst Ronald Bergkamp

Foto's Heidie Mulder (MinvanDef)

Lt.kol Erik Derks: Voor het bataljon was de Allied Spirit een hele goede leerschool, maar wel één met een gitzwarte rand.
Fotograag: Heidie Mulder (MinvanDef)

Keiharde trainingen voor status 'inzetgereed'

Luitenant-kolonel Erik Derks, commandant 44 Painfbat RI PJWF

Luitenant-kolonel Erik Derks wil graag de band met UNIFIL warm houden door ons in elk nummer van Dubbel Vier op de hoogte te houden van de bewegingen bij 'ons' 44e Painfbat. Op de valreep van de deadline viel zijn verhaal bij ons op de mat. En wat een verhaal! Over oefeningen die het 44e naar Duitsland, Litouwen en Senegal brachten. En helaas ook een dodelijk ongeluk met een CV90...

Bijna zomer...

Tegen de tijd dat deze Dubbel Vier bij u op de mat valt, zal voor velen van u de zomervakantie zijn aangebroken. Zo ook voor een groot deel van de mensen van 44 Painfbat RI PJWF. En ik schrijf bewust een groot deel, want de Alpha 'Phoenix' compagnie vertrekt eind juli voor een half jaar op uitzending naar Litouwen. Voor hen dit jaar geen standaard zomerverlof, maar dat is velen van u als Libanonveteraan niet onbekend: geen vakantie kunnen genieten. De mannen en vrouwen van de compagnie hebben het afgelopen jaar keihard getraind om de status 'inzetgereed' te krijgen, en dat harde werk is niet voor niets geweest. Tijdens de certificeringsoefening in het Duitse Altmark heeft de eenheid laten zien dat zij er klaar voor zijn om als pantserinfanteriecompagnie ingezet te worden binnen de multinationale battlegroup in

Litouwen. In een van de volgende edities zal ik wat langer stilstaan bij wat die battlegroup precies doet in Litouwen.

In deze editie van de Dubbel Vier wil ik stilstaan bij twee oefeningen die het bataljon heeft uitgevoerd. De eerste is de oefening Allied Spirit 2024, waar wij van 26 februari tot en met 21 maart 2024 aan hebben deelgenomen. In totaal namen meer dan 4000 militairen deel aan deze oefening, waaronder zo'n 600 Nederlanders. Voor het bataljon was de laatste keer dat het gevecht van verbonden wapens werd beoefend boven compagniesniveau ongeveer vier jaar geleden. De redenen dat het bataljon al zo lang niet op hoger niveau had getraind waren divers, maar twee zaken speelden het bataljon met name parten: het bij voortduring personeel gereed moeten stellen voor inzet in het kader van eFP in Litouwen (zowel de infanteriecompagnie als functionarissen voor de MN BG staf) en (oefen)beperkingen als gevolg van COVID-19. Hoog tijd dus om weer eens 'de mat op te gaan'.

Het oefenconcept van Allied Spirit

De oefening Allied Spirit wordt jaarlijks georganiseerd door de Amerikanen op het Joint Multinational Readiness Centre (JMRC) in Hohenfels in Duitsland. Het JMRC organiseert deze oefening, waarbij men grofweg twee hoofddoelstellingen kan onderscheiden. Enerzijds het trainen van het grootschalig gevecht van een volledig uitgeruste brigadetaakgroep in een divisiecontext tegen een gelijkwaardige, volgens Russische doctrine optredende tegenstander. Anderzijds het beoefenen en verhogen van interoperabiliteit binnen NAVO-verband, zowel technisch, procedureel als cultureel. Om dit laatste te bewerkstelligen worden zoveel mogelijk NAVO-partners uitgenodigd om eenheden te laten deelnemen. Voor onze rotatie betekende dit concreet dat wij aangestuurd werden door 41 (DEU)Pantserinfanteriebrigade, waarbij wij samen met onder meer 401(DEU)Pantserinfanteriebataljon, 6-8(USA)Cavalry Squadron (zwaar verkenningsbataljon) en 1-6(USA)Air Cavalry

Squadron (een samengestelde helikoptereenheid met Apaches, Blackhawks en Chinooks) het gevecht voerden.

Het concept van de oefening is simpel. De eenheid voert commandovoering uit op Camp Albertshof, waarna de eenheid ontplooit in 'de box'. Vanaf dat moment is alles echt. Er zijn geen PM-activiteiten (pro Memori - 'Doe maar alsof het er is' red), de vijand is vanaf het begin van de oefening aanwezig met SOF-elementen (Special Operation Forces, zoals commando's. red), in de oorden in het oefenterrein bevinden zich burgers die zich ook door de box verplaatsen en de oefening gaat 24 uur per dag door. Tactical Freezes voor evaluaties kent men niet. Alleen halverwege de oefening wordt een zogenaamde Suspension Of Battlefield Effects gehouden, waarbij tactische activiteiten tijdelijk gestaakt worden voor een korte evaluatie (en er dus ook geen herbevoorrading of andere activiteiten die de oefening kunnen beïnvloeden plaats mogen vinden).

Alles wat je vergeet wordt genadeloos afgestraft: geen brandstof aanvragen betekent geen opvoer en dus mogelijk voertuigen die stilvallen. Oefengewonden worden niet gereset. Hen niet snel genoeg behandelen betekent dat de patiënt komt te overlijden. Deze overledene niet afvoeren naar de dead pool en het niet juist bijhouden van de administratie van overleden collega's betekent dat de volgende ochtend deze mensen niet gereset worden en nog een dag moeten verblijven in de dead pool. Kort en goed: al je processen en procedures moeten kloppen, anders hou je geen eenheid over om mee te vechten.

Voor het bataljon was de oefening een hele goede leerschool,

maar wel één met een gitzwarte rand. Bijna halverwege de oefening werden wij namelijk geconfronteerd met een dodelijk ongeval. Op dit moment lopen de onderzoeken naar de toedracht nog steeds, maar tijdens een gevechtsactie is de eerste luitenant Ewout van de Lustegraaf, uitgestegen pelotonscommandant binnen de Alpha compagnie, dodelijk verongelukt door een aanrijding met een CV90. De impact van het overlijden op het hele bataljon was enorm, maar ik kan alleen maar intens trots zijn op hoe de mannen en vrouwen van het bataljon zijn omgegaan met dit enorme verlies. De veerkracht die eenieder heeft laten zien, sterken mijn overtuiging dat onze mensen alles aankunnen wat er op hun pad komt.

trots zijn op hoe de mannen en vrouwen van het bataljon zijn omgegaan met dit enorme verlies. De veerkracht die eenieder heeft laten zien, sterken mijn overtuiging dat onze mensen alles aankunnen wat er op hun pad komt.

Oefenen op het Afrikaanse continent

Oefeningen zoals Allied Spirit passen helemaal in de focus die de Koninklijke Landmacht sinds de Russische inval in de Oekraïne heeft gekregen. Wij moeten weer klaar zijn om deel te nemen aan een grootschalig conflict. En toch weet je nooit wat de dag van morgen gaat brengen. En omdat je niet weet of je in de (nabije) toekomst ingezet wordt op de NATO-oostflank of elders in de wereld, probeert de landmacht ook om kennis en ervaring op te doen in het optreden op bijvoorbeeld het Afrikaanse continent. En juist om die reden is een deel van het bataljon, bestaande uit de Delta 'Ratel' Compagnie, de Charlie 'Cobra' Compagnie en een deel van de bataljonsstaf, op oefening in Senegal geweest. In veel opzichten een unieke ervaring, waarbij de oefening African Lion 2024 door velen niet snel vergeten zal worden.

African Lion vond plaats van 17 tot en met 31 mei 2024 in Senegal. Als ik het doel van deze oefening kort samen zou moeten vatten, dan valt dat uiteen in twee zaken. Enerzijds leren werken onder Afrikaanse condities en anderzijds leren van andere nationaliteiten. Om met dat eerste te beginnen: de Afrikaanse condities waren intens. Tijdens de oefening werd een maximale temperatuur gemeten van 51,7 graden Celsius. Omdat het acclimatisatieprogramma erg kort was en de overgang van Nederlandse naar Senegalese temperaturen zeer groot, was de oefening lichamelijk best uitdagend te noemen. Wat ook niet meehielp, was dat ongeveer 70 deelnemende militairen een

heftige voedselvergiftiging opliepen. Niet direct een aanrader met die hitte. Gelukkig hebben onze sportinstructeurs een goed programma opgetuigd om de mensen zo snel mogelijk inzetbaar te krijgen in de oefening.

Het samenwerken met andere landen bleek superleuk en leerzaam te zijn. Uiteindelijk waren er drie deelnemende landen: Senegal, de Verenigde Staten en Nederland. Vanuit Amerika was een compagnie van de National Guard (een soort reservisteneenheid) ingevlogen. Tijdens de oefening heeft deze eenheid zich hoofdzakelijk gefocust op het optreden binnen de eigen compagnie. Voor onze mensen bleek het samenwerken met de Senegalezen boven verwachting goed te gaan. Op verschillende schietbanen voerden de Nederlandse militairen zelf schietoefeningen uit, maar hielpen de Senegale-

re trainingsbanen opgezet waar ook de Senegalezen overheen gestuurd werden. Na afloop van elke run werd er geëvalueerd en aandachtspunten werden meegenomen in de eerstvolgende run. Voor alle partijen leerzaam, ook voor de Nederlanders om te zien hoe de Senegalezen optraden.

Wat ook zeer leerzaam was, was de deelname van Nederlanders aan een Senegalese staftraining. Hier gaven een aantal Nederlanders lessen, maar werkten andere stafofficieren ook mee in het plannen van een militaire operatie met Senegalese, Amerikaanse en Nederlandse eenheden. Tijdens al deze events hebben we ervaren hoe ontzettend vriendelijk, gastvrij en professioneel de Senegalezen waren. Wat mij betreft een oefening die voor herhaling vatbaar is.

En verder zijn we gewoon 'leuk van de straat'

Naast de grote oefeningen die ik hierboven beschreven heb, staat het bataljon niet stil. We worden doodgegooid met allerlei steunverleningen, maar hebben ook de nodige ceremoniële activiteiten die we uit hebben gevoerd. Drie daarvan wil ik in het bijzonder benoemen. De eerste is UNIFIL-reünie op zaterdag 15 juni die we vanuit het bataljon ondersteunden met een aantal voertuigen en een static show met wapens. Ik denk dat het organiserend comité tevreden kan terugkijken op een zeer geslaagde dag.

De tweede is de ceremoniële onthulling van het naambord op het Jan Hoiting-viaduct op vrijdag 28 juni. Jan overleed op 5 oktober 1983 als gevolg van een ongeval met een vuurwapen. Ik was onder de indruk van de ceremonie, maar ook van de woorden van de broer van Jan. Een zeer waardig moment waar op gepaste wijze het overlijden van Jan werd herdacht.

En als laatste wil ik de Nederlandse Veteranendag noemen. Ik heb op deze dag de gelegenheid gehad om met een hoop veteranen te kunnen spreken. Mooie verhalen in een zeer ontspannen setting. En onze UNIFIL-detachementen liepen er strak bij toen ze voorbij het defileerpunt bij de Majesteit kwamen. Complimenten daarvoor. Ik hoop velen van u tijdens evenementen in de nabije toekomst weer te mogen ontmoeten.

Maar voor nu hoop ik vooral dat u kunt genieten van een mooie zomer!

Tekst: Erik Derks (Commandant 44e Painfbat)

Foto's pag 18, 19, 20, 21 en achterzijde magazine: Brian Vonk (43e Gemechaniseerde Brigade)

Portret op pag 18: Heidie Mulder (MinvanDef)

5316 km

Deel 2: Naar Roermond

In het oktober 2023 nummer publiceerden we deel 1 over het idee van de kapiteins Aart Uittenboogaard en Leo Buurman om na het afbouwen van Dutchbat naar Dutchcoy gebruikte Nekafs op te knappen en ze naar Nederland te rijden. Hier het tweede en laatste deel van dit avontuur in 1983.

Syrië...

De weg voerde naar de Syrische grens in de Beqaa'-vallei. Bij een controle door Syrische militairen kreeg Jos de Waard, in uniform, geen toestemming om verder te gaan. Zal het uniform de reden zijn geweest? Bij de grens verliep alles gesmeerd. De drie voertuigen konden ongehinderd doorrijden. Het was moeilijk voor te stellen dat de grenswachten de Nekafs als burgervoertuigen beschouwden voor een vakantie. Maar de reis ging verder, naar Damascus. Bij een bekende van Aart zou worden overnacht. Dit was een militaire waarnemer, verbonden aan de United Nations Truce Supervise Operation, ook wel bekend onder de naam UNTSO. Mission Meets Mission, zeggend. Alhoewel, was het terugkerende personeel nog wel lid van UNIFIL nu Nederland had besloten om de deelname te beëindigen? Wie zal het zeggen...

UNTSO is een door de VN ingestelde organisatie die als taak heeft om de wapenstilstand in het Midden-Oosten te handhaven. Het gaat om landen die formeel in staat van oorlog met Israël zijn. UNTSO startte in 1948 en tot op de dag van vandaag nog steeds operationeel.

De dag daarop was Aleppo het volgende tussendoel. Een mooie snelweg lag in het verschiets, maar niet die dag, niet voor de Nederlanders: de weg was verboden voor buitenlandse voertuigen, ook voor Nederlandse Nekafs. Dus werd het de parallelweg. Een picknick onder een viaduct werd halverwege onderbroken. Agenten met Kalasjnikovs meenden te maken hebben met saboteurs of spionnen. De zone onder het viaduct bleek deel uit te maken van een verboden militair gebied. Het verblijf in Aleppo werd benut voor een kleine rust- en onderhoudspauze, zowel voor de manschappen als voor het materieel: de jeeps kregen een olie-check. En de mannen? Die gingen naar een badhuis.

Turkije...

Na een korte rit van nog geen twee uur werd de grens met Turkije bereikt, op 24 oktober. De Syrische grenswachten vonden het moeilijk te geloven dat de voertuigen zonder welke formaliteit, welk document dan ook, vanuit Libanon Syrië hadden kunnen binnenrijden. Ferdinand en Aart moesten tekst en uitleg geven aan de Syrische geheime dienst. Dat lukte en

de grens werd overgestoken.

Het welkom aan de Turkse kant was bepaald hartelijk. De grenswachten werden gelukkig, dat zij de bomaanslag in Beiroet hadden overleefd. Dit was de dag daarvoor gebeurd, maar het was niet bekend bij de Nederlanders.

De reis door Turkije was meer ontspannen, bijna toeristisch. De bevolking was minder gereserveerd dan de Syriërs. De route ging via Gaziantep en Cappadocië, door centraal Turkije. Er was een overnachting in de buitenlucht, tussen de voertuigen.

In Istanbul vond de groep onderdak bij het Nederlandse consulaat, op persoonlijke uitnodiging van de consul-generaal J. G. de Jong. De voertuigen stonden op de bewaakte binnenplaats van het consulaat, wat wel zo veilig was. De ontvangst van het reisgezelschap was hartelijk en met alle egards. Na een toeristische verkenning van Istanbul ging de reis verder naar Thessaloniki en er voorbij; er werd die dag 652 kilometer afgelegd. Dit bleek een te grote krachtproef te zijn voor de 'nieuwe' motor van de Z 47 32. Want de volgende dag, na circa 30 kilometer, viel deze uit. Het kostte een dag van sleutelen en nalopen van onderdelen en systemen om het vermogen terug te krijgen. Na een ingelaste zoektocht (verloren portefeuille) werd pas in de avond Joegoslavië bereikt.

Joegoslavië...

De route zou lopen via Macedonië, Kosovo, via Bosnië en Herzegovina, naar Dubrovnik en daarna de kustroute naar Slovenië. Zij konden niet vermoeden dat nauwelijks tien jaar later Nederland in die gebieden zou deelnemen aan een internationale missie. Want Joegoslavië was al aan het uiteenvallen. Dit proces was feitelijk begonnen na het overlijden Josip Broz, ook wel bekend als Maarschalk Tito, in 1980.

De temperatuur was inmiddels gezakt. tijdens een overnach-

De kou trotserend in de witte open jeeps! Perfecte sneeuwcamouflage. Collectie Leo Buurman

ting in de buitenlucht vvoor het zelf. Ook lag er sneeuw.

De weg voerde het gezelschap verder de hoogte in. Alle beschikbare kleding werd aangetrokken, meerdere lagen over elkaar. ISO-pakken (legergroen), legertruien, stofbrillen en gecamoufleerde regenpakken... Maar het maakte niet uit: het bleef koud.. De jeeps reden met vijftig meter tussenruimte (tactisch!). Het werd wel lastig om hierin een burgerkolonne in te zien. Althans, dat vond een politieagent die verdekt stond opgesteld, in de buurt van het Kosovaarse Péc. Ging het hier mogelijk om een buitenslandse mogendheid? De troep werd aangehouden en gearresteerd. Thomas Milo sprak voldoende

Servisch om tekst en uitleg te geven aan de chef van de plaatselijke militie-post. Deze beschouwde het als een goede grap. Want legerkleding is in elke dumpshop te koop en er waren geen ongeoorloofde militaire distinctieven gedragen. Zij konden hun weg vervolgen. Er was wel wat tijd verloren, daarom reed de karavaan door tot middernacht en sloegen ze hun kamp opnieuw op in de buitenlucht. Was het de nacht daarvoor koud geweest, deze nacht was vooral nat. Er viel een lichte, maar wel vastbesloten en aanhoudende motregen. Gelukkig waren ze niet alleen; op een dichtbijgelegen spoorlijn passeerde met regelmaat een daverende trein. Nee, de reis was niet saai en rustig.

Poseren voor de pers bij terugkeer op de Ernst Casimierkazerne te Roermond. Collectie Leo Buurman

Bijna thuis...

Via Oostenrijk, één overnachting in Villach, ging de reis verder naar de Bondsrepubliek Duitsland. Een grondige controle door een Duitse douanebeambte bracht aan het licht dat Leo Buurman niet over het juiste rijbewijs beschikte. Het nieuwe, geldige rijbewijs lag thuis. Zijn militaire rijbewijs was beperkt geldig, zeker niet in de Bondsrepubliek. Er werd een boete opgelegd van DM 2000, in die tijd een fors bedrag. Pleiten en argumenteren hielp niet, de boete bleef in stand. Een aanbetaling van DM 430 was voldoende om de weg te mogen vervolgen. In Nederland zou via een navordering het restbedrag worden betaald. Echter, het geldige rijbewijs kon op een later moment worden overlegd, waardoor de boete werd ingetrokken. De reis werd voortgezet naar Stuttgart, waar werd overnacht. Vandaar ging het door naar Aken voor een laatste nacht buiten Nederland.

Op 3 november vertrok de kolonne, volgens schema, naar grens. Om 14.00 uur werd bij Bocholtz de grens gepasseerd: de bemanning kleepte zich in VN-tenu en de Nekafs kregen weer de oorspronkelijke UN-vlaggen en stickers. Om 15.00 uur was de officiële ontvangst op de Ernst Casimierkazerne in Roermond. De reis zat erop. Het was volbracht.

Tenslotte

De rit kreeg veel aandacht in de pers. In bijna twee weken was er ruim vijfduizend kilometer afgelegd. Er was meer dan tweeduizend liter brandstof verbruikt. Vertrek in zomerse temperaturen en aankomst in de winter. Tja, het was inderdaad geen saai reis geweest.

Nederlandse Veteranendag

Twee weken na de grote vijfjaarlijkse UNIFIL reünie in Zeewolde (zie pagina 6 t/m 11 in dit nummer) vond de jaarlijkse Nederlandse Veteranendag plaats in Den Haag. Kort voor deze dag overleed ons erelid Erik Kuiper die indrukwekkend werd herdacht met een eregroet van de aanwezige Libanonveteranen. Meer over Erik in het voorwoord van voorzitter Ronald Bergkamp.

Foto: René Tobä

“Erkenning en waardering staan voorop bij onze dienstverlening”

Veteranen hebben een bijzondere status in Nederland. Monuta wil graag iets terugdoen voor die mensen die zich hebben ingezet in dienst van de vrede. Daarom ontwikkelden we de Monuta Veteranenuitvaart. Om recht te doen aan het bijzondere verleden van veteranen. Een veteranenuitvaart is een uitvaart met bijzondere elementen die te maken hebben met het verleden als veteraan. Het team bijzondere uitvaarten van Monuta heeft alle kennis in huis om een veteranenuitvaart te verzorgen. De teamleden zijn bekend met verschillende protocollen, ceremonieel en onderscheidingen.

Monuta team bijzondere uitvaarten

Wij zijn 24 uur per dag bereikbaar op **055 - 527 42 77**.

Kijk ook op www.monuta.nl/veteranen

Monuta

De steun bij iedere uitvaart.

Reacties van lezers, ingezonden, berichten

Oproep Veteranen Haarlem

Sinds kort komt een kleine groep Haarlemse veteranen van jong tot oud, van Nieuw Guinea tot Bosnië en van UNIFIL tot Mali, met enige regelmaat bij elkaar in Sportcafé Haarlem, het lokale veterancafé.

Het in oprichting zijnde Veteranen Haarlem Comité is op zoek naar veteranen (er zijn er rond de 400 in Haarlem) die zich vrijblijvend willen aansluiten om naast het bijwonen van diverse activiteiten (maandelijkse borrel, lezingen, lokale veteranendag, herdenkingen etc) elkaars ervaringen te kunnen delen en daar waar nodig elkaar te kunnen ondersteunen.

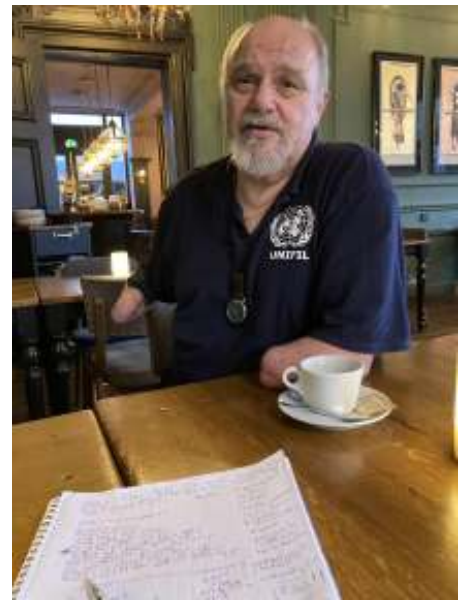
Ben je geïnteresseerd in genoemde activiteiten, wil je af en toe met mede veteranen bij elkaar komen of wil je gewoon op de hoogte gehouden worden van diverse activiteiten in Haarlem dan kan je je voorlopig aanmelden middels mail bij edschaaf@hotmail.com.

Correctie op artikel NMM Bram Oorebeek

Mag ik mij even voorstellen, mijn naam is Bram Oorebeek. Ik spel: Oscar Oscar Romeo Echo Bravo Echo Echo Kilo. Oorebeek.

Deze reactie kreeg ik als auteur van het artikel over de vier Unifillers die werken in het Nationaal Militair Museum (NMM) in Soesterberg in het vorige nummer van de Dubbel Vier. Tot mijn grote schande ontdekte ik dat ik de achternaam van Bram liefst drie keer verkeerd heb geschreven in en geen enkele keer juist. Bijgaand de foto van Bram, zoals hij is te herkennen als je een keer een bezoek brengt aan dit prachtige museum. Bij de Leopard tank en op de achtergrond onze vertrouwde witte YP. Een absolute aanrader om er eens met partner, kinderen en/of kleinkinderen langs te gaan.

Reactie Interview Hans van Putten

Via verschillende kanten ontving de redactie reacties op het interview met Hans van Putten. Ook emotionele herinneringen aan de YP met Hans erin, vechtend voor zijn leven, die 'laagvliegend' over de wegen en door roadblocks ging op weg naar Naqoura. Dank daarvoor. Voor mij was het een van de indrukwekkendste interviews die ik (ook in mijn werk) ooit heb mogen doen.

UNIFIL zit nog vol onvertelde verhalen... Ik wil iedereen daar graag bij helpen. Ruud Vermaase, redactie Dubbel Vier.

Correctie Doelzak Ierse doelzakspeler tijdens Force Mobile Reserve

In het vorige nummer stond een prachtig verhaal van Sgt Rien Geurts over een doelzakspeler die met een roodverbrand ontbloot bovenlijf uit het niets opdook toen een FMR was gevormd in de omgeving van Al Qantarah.

De afgebeelde foto's kwamen niet alleen uit de collectie van Rien, maar ook met toestemming uit die van Bart van Lier. Meteen een mooie gelegenheid om die bijzondere foto opnieuw te plaatsen.

Vader en zoon bij Blauw Koord

In dit nummer een fotoverslag van Oefening Blauw Koord met foto's van het Ministerie van Defensie. Tijdens deze oefening vond er een bijzondere gebeurtenis plaats. Vader en Unifiller Robert Jansen mocht het Blauw Koord omhangen bij zijn zoon die nu als actief militair in het bataljon dient.

Nederlandse UNIFIL Vereniging

De Nederlandse UNIFIL Vereniging (NUV) is in 1999 opgericht en is in principe alleen vóór Unifillers, Dutchbatt en Dutch Infantry Coy en hun familieleden. De NUV heeft zich voor de periode vanaf 2016 en verder het volgende ten doel gesteld:

- Saamhorigheid
- Informatie en communicatie
- Belangenbehartiging
- Representatie
- Herdenken
- Ondersteuning

Het Landelijk Zorgsysteem Veteranen (LZV) kent een nuldelijnsondersteuning component. Het VP is opgedragen de nuldelijnsondersteuning uit te voeren en voor de toekomst te verankeren. Nuldelijnsondersteuning is steun dichtbij, Unifillers die dus andere Unifillers helpen. Op de website van het VP en de Digitale Sociale Kaart Veteranen (zie disk-veteranen.nl) staat een overzicht van de landelijke dekking van de nuldelijnsondersteuners.

Ereleden NUV

Louis Verhoeven 2013
Berry Diestelhof 2016
Hans van Lent 2016
Erik Kuiper 2023

Leden van Verdienste NUV

René Vroomman 2017
Henk Schoenmakers 2019

Bestuursleden NUV

Voorzitter: Ronald Bergkamp
voorzitter@unifilvereniging.nl
vice-voorzitter: Rob Deckers
Secretaris: Rob Deckers
secretaris@unifilvereniging.nl
Penningmeester en ledenadministratie: Sjak Neelen
penningmeester@unifilvereniging.nl
Activiteiten/Logistiek: Joop Hoek
activiteiten@unifilvereniging.nl

Commissieleden NUV

Merchandise/verkoop: Berry Diestelhof
merchandising@unifilvereniging.nl

Redactie Dubbel Vier

Ruud Vermaase en Roderick Brandse
redactie@unifilvereniging.nl

Commissie van Beroep

Fred Krijnen, Marvin Kuiper, Jan van Halen
cvb@unifilvereniging.nl

Webmasters www.unifilvereniging.nl

Pieter Mielen (ook Facebook), Bert Lammerms van Bueren
webmaster@unifilvereniging.nl

De activiteiten van de NUV worden mede mogelijk gemaakt door een bijdrage van het V-fonds.

Veteranen Platform
Belangenbehartiger van Nederlandse Veteranen

**nederlands
veteranen
instituut**

**nuldelijns
ondersteuning**

Nuldelijns ondersteuning

Nederland kent als gevolg van de Veteranenwet (2012) sinds juni 2014 een Veteranenloket, waar veteranen en/of hun partners met vragen terecht kunnen. Het telefoonnummer is 088-334 00 00. De verenigingen kennen veelal een Nuldelijns ondersteuning. Maatjes onder elkaar en voor elkaar, voor een luisterend oor en kameraadschappelijke hulp.

Nuldelijns ondersteuning is een project van het Veteranenplatform. De Vereniging Veteranen Platform is als initiatiefnemer eigenaar van het systeem. Landelijk coördinator Nuldelijns ondersteuning voor het VP is Willem de Lange. De uitvoering van Nuldelijns ondersteuning 2.0 is komen te liggen bij het Nederlands Veteraneninstituut.

Zit je verlegen om een praatje? Loop je ergens tegenaan? Schroom niet en neem contact op. Je vindt nuldelijns ondersteuning via de website van het Veteranenplatform: www.veteranenplatform.nl Of kijk op: www.disk-veteranen.nl

Regio Noord: Groningen, Friesland en Drenthe
email: rcnoord@nuldelijnsondersteuning.nl
Tel: 06-23439756

Regio Oost: Overijssel, Flevoland en Gelderland
email: rcoost@nuldelijnsondersteuning.nl
Tel: 06-13183687

Regio Zuid: Zeeland, Noord-Brabant en Limburg
email: rczuid@nuldelijnsondersteuning.nl
Tel: 06-23462736

Regio West: Noord-Holland, Zuid-Holland en Utrecht
email: rcwest@nuldelijnsondersteuning.nl
Tel: 06-23481160

Colofon

Dubbel Vier

Uitgave van de Nederlandse UNIFIL Vereniging
Jaargang 25, nr. 2, juli 2024
Oplage 1.600 stuks
Drukker Editoo B.V.
Redactie redactie@unifilvereniging.nl

Adreswijzigingen

Graag uw adreswijziging aan:
penningmeester@unifilvereniging.nl

Adverteren in Dubbel Vier

Ondersteun het werk van de vereniging en adverteer in de Dubbel Vier. De Dubbel Vier wordt niet alleen thuis door de leden van de vereniging gelezen, maar is steeds meer te vinden in openbare en veteranengelegenheden. Dat maakt het nemen van een advertentie des te interessant voor u/uw bedrijf. Laat u informeren over de mogelijkheden
redactie@unifilvereniging.nl
penningmeester@unifilvereniging.nl

Aanleveren kopij en fotomateriaal

Graag ontvangt de redactie artikelen en foto's voor de Dubbel Vier. Bij het aanleveren van foto's: graag in voldoende formaat in verband met de druk kwaliteit. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden stukken in te korten of om er veranderingen in aan te brengen. De artikelen in de Dubbel Vier hoeven niet noodzakelijkerwijs de zienswijze van het bestuur weer te geven.

Overname artikelen

Overname van artikelen is toegestaan met bronvermelding en toezending van een exemplaar aan adres secretaris.

Gebruikte beelden en teksten

Met de redactie doen we er alles aan om de juiste bronnen en juiste rechthebbenden van beelden te achterhalen. Indien iemand meent als rechthebbende in aanmerking te komen, kan deze zich tot de redactie wenden

Inleveren kopij voor de Dubbel Vier

De deadlines voor de Dubbel Vier staan vermeld op de website van de NUV. De deadline voor Dubbel Vier 3 in 2024 is 14 september 2024

Foto achterkant: 44e Painbat tijdens African Lion in Senegal (foto Heidie Mulder, MinvanDef)

